

també es troben tots dos timbres en els parlars del Centre d'Itàlia, amb *stōia* en el Sud i E. de Toscana i en la zona de Perugia (*Studi Ling. It.*, Fribourg, VII, 1967-70, 158-9), mentre que el florentí i it. literari *stuoia* representa *STŌREA* com l'oc. *estueira* i el ross. ant. *estura*; i el cast. *estera* (< *estuera*) pot venir tant de l'un com de l'altre. De l'italià dial. *stora* es prengué el fr. *store* 'espècie de cortina' [1675], d'on la forma *estor* que ha corregut entre nosaltres almenys des de la fi del S. XIX.

Una variant estranya i interessant sembla ser el mall. *estormia* 'coixí cilíndric, de couro o de llata de palma, que serveix com a seient, a la Muntanya mallorquina' [1345, *DAG.*]: «un homo pescava anguiles per dins sa Butera i duia s'*estormia* a s'esquena», Arx. L. Salvador (*Rond.*, p. 241); «les celles del Convent de St. Jeroni de St. Bartomeu d'Inca tenen un llit, 5 *estormies*, una arca i un altaret», id. (*Die Balearen* II, 21); «aquells munts de cordes, de llanderres, de senalles, d'esportins, d'*estormies*, de sarrions, de graneretes i tota casta d'obra de pauma», MSoliver (*L'Hostal de la Bolla*, 13); és també menorquí encara que no ho digui *AlcM*: «Hi haurà tal sort de cols / com *estormies*; / naps, porros y xeruvies / com es braç», Camps Merc. (*Folkl. Men.* I, 168). Encara que no dubto que l'arabista mallorquí Jaume Busquets tenia alguna raó per assegurar que això venia «de l'àrab *stōriya* mat. sign.» (*AlcM*) del que cal dubtar és que això sigui «àrab», car ni la *st-* inicial ni l'estructura quadri-consonàntic s'hi presten, ni el mot figura en el Supl. de Dozy ni altres lèxics: probablement s'usà en l'àrab vulgar (potser peculiar de les Illes) com el fruit d'un encreuament d'un mossàrab *stōriya* < *STOREA* amb *ESTRUMAS* < *στρωμάτιον*; *estormil*.

Estorí valencià meridional [1388]: «agranán la porta del carré i *espoltiin* es *estorins*», Martínez Ruiz, *Canyissacs*, pàgina 18; *estorinar*; *estorinat* (o és d'astor, astorat?) en tot cas és fals que tal cosa s'usi a Barcelona. *Estorer*. *Estoraire*. *Estorar*; *estorat*; *estorada*. *Estoram*.

ESTORAC, pres del ll. tardà *storax*, -*acis* (ll. *sty-rax*), i aquest, del gr. *στῦραξ*, -*αξος*, id. □ 1.^a doc.: S. XIV *Alcoati* (*storax*), *Tres. dels Pobres*.

I en altres textos dels Ss. XV-XVI, en diverses variants, veg. *AlcM* i *DCEC* (ESTORAQUE).

DERIV.: *Estiracàcies*. *Estiracina*. *Estirol*.

Estorada, *estorador*, *estoraire*, V. *estora* *Estorar*, V. *astor* i *estora* *Estorb*, *estorbar*, V. *torbar* + *Estorbès* = cast. *torvisco*, ll. tardà *turbiscus* (TORBAR) *Estorc*, V. *tòrcer* (però el cogn. *Estorc* comprova que és més que una mera corrupció d'*estort*) *Estorcedura*, *estòrcer*, -*orçer*, V. *tòrcer* *Estordiment*, *estordir*, *estordit*, V. *tord*

+ESTORCINA, 'mula' (*estorsina*), mot benasquès, 1 del qual deriva el col·lectiu +*estrociname* (*estrosiname*) que a Bisaurri vaig anotar per a 'mulam' i 'equins en general' (1965) i a les Viles de Turbó (Cercuran) id. 60

aplicat a tots els èquids, comprenent-hi bèsties cavallines, mulam i fins les asinines (1965), i *AlcM* (amb etimologia rebuscada i evidentment errònia) ja havia registrat *estrossinam* per a «bestiar de peu rodó al Pont de Suert i Bonansa». Sufix col·lectiu -AMEN; la posició originària de la *r* és la del benasquès *estorcina* (d'on el col·lectiu +*estorcina*(e) i transposició de la *r*) i es tracta sens dubte d'un hispànic *ASTŪRCĪNA (BESTIA ~) derivat del conegut nom hispànic —es creu 10 ibèric— ASTŪRCO, -ONIS, que Sèneca, Plini i Cornifici testificaren com a foma del cavall en la seva raça indígena d'Hispania. Fóra concebible que el nom de la grandiosa vall d'*Estòs* que baixa, plena de vastes pastures, cap a l'Alta Vall de Benasc, d'entre el Posets i el Perdiguero, contingui també un *ASTŪRCIOS amb el significat de pasturatges d'eugassades, puix que se n'hi troben tantes.

1 Dada recollida del meu intel·ligent informador Sánchez Costa, agost 1965, d'uns 65 anys, fill i habitant de la vila, i que no he vist enlloc més.

EStorell, pròpiament és el nom d'una llarga riera, i com que tampoc no tindria solta un derivat d'*astor*, deu ser AESTUARI-ELLUM mossàrab, cf. el mossàrab port. *Estoril*, diminutiu mossàrab de AESTUARIUM 'maresmes', 'desembocadura'.

Estorer, *estoreta*, V. *estora* *Estorfeiar*, variant d'*estrafaiar*, d'*estrafar* (FER) *Estori*, *estorinar*, V. *estora* *Estoriós*, sembla derivat d'*estòries* = *històries* *Estoriscar*, V. *toriscar* (ESQUILA) «*Estoritjar*» ni el sentit és gens clar ni la llició és pas segura: primerament cal establir aquesta *Estorlic*: no estan del tot assegurats la forma ni el significat precís del mot, però 30 veg. ESTORNELL.

Estorlocat, V. *estarloc* (ESTALÓ) *Estorm*: hom desfigura en *AlcM* el que vaig dir: de cap manera em referia jo a l'al. ni germ. *sturm* 'tempesta' sinó a 40 STURMJAN 'atacar', i ho donava com a incert entre això i *Es Torm* 'la penya', que realment és més probable.

Estormeiar, *estormeir*, V. *atumoar* en ATONIT i cf. *estordir* en TORD *Estormia*, *estormil*, V. *estora*

ESTORNELL, d'un diminutiu del ll. STŪRNUS id.; formació paral·lela al fr. *étourneau*, oc. *estornel* i it. *stornello*, que fan creure possible que vagi existir ja un *STURNĒLLUS en llatí vulgar. □ 1.ª doc.: Llull.

Veg. més documentació en autors literaris medievals, i altres, en els *DAG.* i *AlcM*. I figura des dels lèxics més antics: Busa-N. («*estornel*, espècie de tort», C-VI-2), OPou («*estornell*: sturnus», *TbPu.*, 45), etc. Sovint usat per a comparacions populars i literàries, a causa de la vivor lleugera i com un poc atordida i molt vana d'aquest moixó: «En Miquel Castellfort, aquell jove reposat, reflexiu, melancòlic, retret del món y entregat en cos y ànima al treball, s'havia enamorat d'una dona que era un *estornel*, tota expressió, sempre disposada a bromejar y a fer lluhir son giny in-